

Ur "Morbror Vanja" av Anton Tjechov

ASTROV

Egentligen älskar jag livet, men jag kan inte tåla vårt liv i den ryska landsorten, denna inskränkta tillvaro. Jag bara föraktar det. Vad beträffar mitt eget privatliv så finns det vid Gud sannerligen ingenting gott i det. Vet ni, det händer när man går genom skogen på natten och det är alldeles mörkt, att man ser ett litet ljus långt borta, och då märker man varken att man är trött eller att det är mörkt, inte att vassa grenar slår en över ansiktet... Jag arbetar mer än någon i hela trakten, det vet ni, jag får hela tiden mina smällar, ibland är det mer än jag står ut med, men jag har inget litet ljus i fjärran. Jag väntar inte längre något för egen del, tycker inte om folk... Jag har inte tyckt om någon på länge...